SOVINT ENS PLANTEGEM LA QÜESTIÓ DE LA INDEPENDÈNCIA AMB UNA FRIVOLITAT QUE FA FEREDAT

Jordi Badia

Periodista

Circ a dojo, pa a rosegons

Amb tot el que ens està passant, i més que ens ha de passar si resulta que tot just som a l'inici de la mare de tots els inicis, deu ser una frivolitat parlar-los de futbol i de les aspiracions catalanes de tenir seleccions esportives nacionals que estiguin reconegudes internacionalment i puguin participar en competicions oficials. Tanmateix, si no hem de tenir pa i durant no se sap quant de temps ens hem de conformar amb els rosegons, almenys que de circ no ens en falti!

JOAN OLLER

LA QÜESTIÓ EN QUÈ M'HE fixat enguany és en els comentaris que generen aquestes costellades que fa Catalunya quan ve Nadal; en concret, aquesta vegada m'he aturat en la insistència dels qui no ens les volen deixar tenir en un determinat argument. I això que aquests amistosos han deixat de generar aquelles polèmiques que s'havien muntat els primers anys un cop s'ha vist que no duen enlloc perquè s'han anat diluint i han passat de la reivindicació nacionalista a la festa del dia dels Sants Innocents i en la versió futbolística del cafè autonòmic per a tothom.

NO OBSTANT, ELS ENEMICS DE les seleccions catalanes mantenen ben alta la guàrdia. El contracop dialèctic que es repeteix des de fa més temps és aquell que diu que si de veritat els catalans volem seleccions nacionals, que el FC Barcelona es dediqui a jugar la lliga catalana i s'oblidi de fer-ho a l'espanyola. Suposo que compten refredar les ànsies d'independència futbolística dels nacionalistes. I jo m'imagino que aquí tothom té clar que si algun dia Catalunya fos esportivament independent, els clubs catalans deixarien d'un dia per l'altre de participar en les lligues i competicions espanyoles, el FC Barcelona i l'Espanyol inclosos.

ÉS CLAR QUE NO HI HA RES ESCRIT i que hi ha casos en què clubs d'un determinat país competeixen en d'altres a què no pertanyen federativament; serien els casos dels clubs israelians en les competicions europees o del Mònaco a França. Però no són situacions comparables.

Encara que no ho sembli, les seleccions esportives pertanyen a les federacions, que són entitats privades. La independència esportiva seria, de fet, la independència de les federacions. Llavors, les federacions i els clubs poden organitzar les seves competicions com creguin més convenient, seguint les fronteres o no, per bé que és clar que els governs no s'estan de ficar-hi tantes cullerades com poden ni d'apropiar-se amb finalitats patriòtiques i partidistes els triomfs dels seus esportistes. I des que un català tan il·lustre com Juan Antonio Samaranch va lligar des del COI que només reconeixerien els comitès olímpics d'estats independents, el camí de l'oficialitat ha quedat ben traçat.

PER TANT, CAL COMPTAR, I AIXÍ ha de ser, que la primera conseqüència de la independència de Catalunya seria que els clubs catalans deixarien de competir a Espanya. El trencament tindria costos a banda i banda. En termes generals i amplis, em penso que l'esport català aguantaria la patacada més bé que no pas l'espanyol, que hauria de tancar més d'una disciplina. En termes individuals, és veritat que el Barça i l'Espanyol perdrien potencial econòmic, perquè una lliga catalana per força generaria menys ingressos que l'espanyola, i potser també esportiu, perquè no s'ha de descartar que, en conseqüència, esportistes d'aquí i d'allà preferissin competir en equips espanyols. Seria el preu a pagar per ser independents.

PARLAR DEL FC BARCELONA en el marc de la lluita de les seleccions catalanes per ser reconegudes internacionalment pot ser tan poc oportú com fer-ho de la independència esportiva en l'actual conjuntura econòmica i de discussió política i fiscal amb Espanya. Però és que molt sovint em fa l'efecte que la qüestió de la independència del país ens la plantegem amb una frivolitat que fa feredat, com si fos un mer entreteniment de cap de setmana.